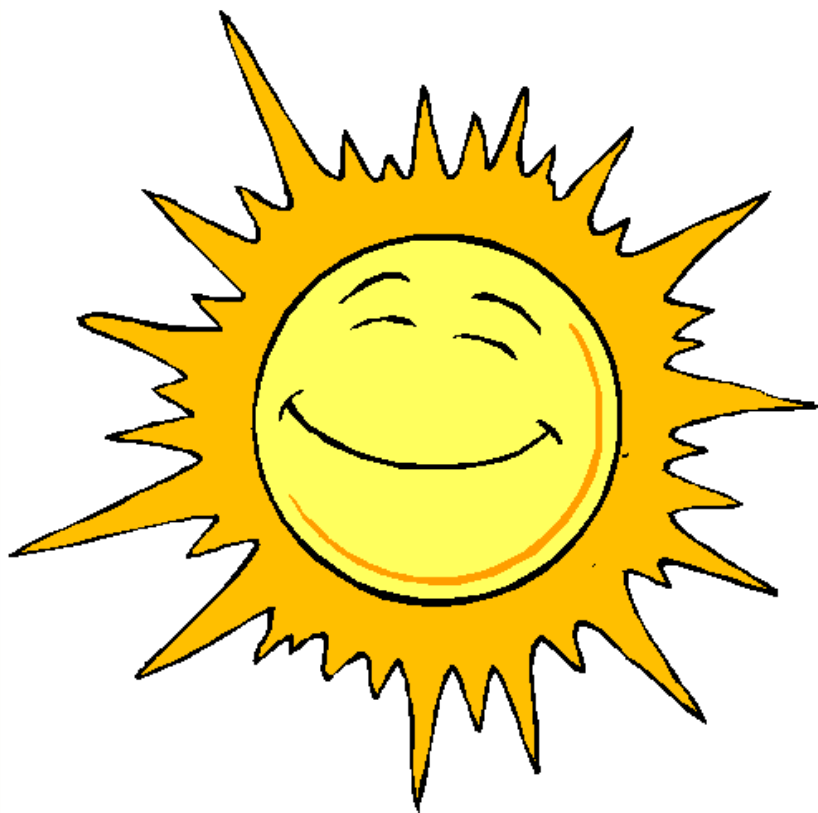

Roverníček

Téma:

Léto plné akce

Úvodník

Nuž, čas se nám nachýlil a máme tu další číslo Roverníčku.

Proč vlastně právě toto nese název 'Léto plné akce'? Je to prosté: tohle léto jí plné je a bude. Čeká nás našlapaný NAŠROT, stejně jako téměř stejně významné světové Jamboree (ano, čtete správně, důležitost JE v tomto pořadí), máme za sebou Obrok a bůhvíco nám roving během blížících se prázdnin přinese.

Takž, co nás vlastně čeká v tomto čísle? Ohlédnutí za významnými akcemi, i pár informací o těch budoucích, dvě zamyšlení a jeden úvodník.

Začneme třeba vzpomínkou na Obrok a RKLM, navážeme zamyšlením našeho nového rychtáře a zakončíme trochou rozhledu okolo nás.

Také bych vás chtěl prostřednictvím úvodníku vyzvat, ať se nestydíte a pokud máte nápad na článek, napíšete ho a pošlete na moji adresu. Pokud bude aspoň trochu stát za to, jistě se tady objeví.

Tak co, už se těšíte na trochu počtení?

Toš hurá do toho, ne?!

Rádio

Vzpomínka na Obrok

Hlavním městem skautingu pro rok 2015 se stalo... Počkej si ještě chvíli, ano už jsi se k tomu skoro dočetl, ale ještě pokračuj dál. Město v Severočeském kraji, nad kterým se vypíná majestátní hora s vysílačem Ještěd' - ano jsme správně v Liberci. Letos se tu sešlo dohromady, světe div se, přes 1500 roverů a rangers ze všech koutů Čech a Moravy. Nejvíce jich samozřejmě přijelo z Jižní Moravy, nejméně z Karlovarského kraje (znáte někdo Ostříže? ...Kdo to je?)

Celá akce vypukla už ve středu 10.6. zahajovacím ceremoniólkem na pódiu s maskotem letošního Obroku lemouchem 18 metrů na 12 metrů veličajzná čičina alias liberecký streetart. Po nutném "přečtení seznamu sponzorů" nastoupil na kočkódium skautskými akcemi protřelý zpěvák Voxell a rozjel to, kromě svých vypalovaček složil i hymnu obroku, kterou si po chvíli broukali všichni a všude.

Čtvrtek byl ve znamení služeb, takže se celej Liberec od Ještědu až po zoo hemžil pracujícími skauty všichni měli senzační mzdu 60 minut na hodinu, takže práce rychle ubývalo a naše skupina už před 11. končila, páč nebyla práce :O :D Odpolední programy byly rozděleny na živly - vodní srandy, koloběžkoizmus na Ještědu, speleněco a podobně, no prostě každej si přišel na svý. Večer samozřejmě jely čajovny i krčma, k tomu ještě relax stan s x-boxama a podobně, takže jsme chodili na večerní palačinky s grenou a jinak nám šmakovalo. V pátek jsme se trošku prospali, aneb proč vstávat na inspira? Kolektivně se nám nechtělo, odpoledne byla velká hra - Čekám na signál. Hra měla jasnej smysl - běhej, běhej a u toho běhej, prostě super aktivita do takovýho slunečna. Naštěstí všechny nažhavené běžce zchladili hasiči pořádnou dávkou studený vody.

Motivace k běhu pro některý nadšence byla jasná - hlavně se pořádně pokochat, a tak jeden nejmenovaný hýselák uběhl asi 150 koleček, čímž trhl rekord. A hlavní motivace? Myslím, že si stačí dát dvě a dvě dohromady - no přece vyhrát hru!! :D

Večer byl nějaký bál... Teda, vynořilo se spousta lidiček v kvádrech a šatech jak z tanečních, tož jsme přemýšleli, jestli jsme vůbec správně - ideální čas na seznamování, prolamování ledů a podobných těch bariér.

Sobota se nesla ve znamení přednášek a workshopů - navšívili jsme přednášku o aktuálním palčivém a medializovaném problému s uprchlíky a samozřejmě, že některé deníky a televize z toho udělaly super trháky, nicméně realita je trošku jinde. Na padáku se z nebe snesl Karel Janoušek a bylo tu k potkání a pokecu spousta osobností ze všemožnejch odvětví lidskejch činností.

Večer byl zakončenej taky koncertem a ohňostrojem a pokračovalo se v čajovně, krčmě nebo kdekoli jinde, kde se dalo sedět. Z čajky jsme vypadli kolem 3. hodiny ráno, kdy už svítalo skoro, takže jsme si na chvíli zdřímlí a ráno snad už jen sbalili stany, rozloučili se se známejma a prchali na bus.

Ben

RKLM Pohyby

Když jsem v pátek 15. května vystoupila spolu se zbytkem Temné strany z autobusu kousek za Koryčanama, kde to vypadalo jako na konci světa, první věc, která mě napadla, bylo: Do háje, vystoupili jsme špatně. Nikde nikdo. Dokonalé liduprázdno.

Druhá věc, která mi proběhla hlavou, byla: To je ale zatraceně blbé pořádat akci pro pět lidí. Chudáci, určitě se s tím dřeli, a nakonec tu mají jenom nás.

Nic z toho jsem ale neřekla nahlas a jenom jsem s ostatními čekala, jestli se něco stane. Dočkali jsme se. Nakonec se nás sešlo dokonce celých sedm a konečně jsme se mohli vydat do zenového kláštera.

Potíž s tajnými zenovými kláštery je právě v tom, že jsou tajné. To v praxi znamená, že abyste se do nějakého dostali, musí vás tam buď odvést poslepu, nebo odnést omráčené. Naši zenoví mniši byli naštěstí mírumilovní, takže jsme cestu přes hory a doly absolvovali s šátky na očích. Jak jsem tak tápala temnotou, střídavě jsem trpěla pocity osamělosti, to když jsem se marně pokoušela určit, odkud přichází zvuk, který jsem měla následovat, a stísněnosti, to když jsem doslova narazila na další ubohou osobu připravenou o zrak. Ve chvíli, kdy se mě nějaká dobrá duše dotkla ve snaze nasměrovat mě na správnou cestu, jsem málem vyletěla z kůže.

Nakonec jsme ale šťastně došli až do kláštera, ubytovali se, a mohli se začít věnovat poznávání sebe sama i ostatních lidí.

Zjistila jsem, že existuje spousta skvělých nápadů, které zpočátku tak úžasně nevypadají, například jít bosky do Stříleky na

lekcí jógy po studené lesní cestě, která nakonec tak studená nebyla. Nebo se svést na lanovce, kde jediné, co vás chrání před pádem, jsou vaše ruce, v něž nemáte moc velkou důvěru. Nakonec to bylo super.

Také jsem zjistila, jak zajímavý život má strom v lese, nebo list poletující ve větru. Nevěřili byste, kolik srandy si užijí.

Když jsem pak v neděli stála na zastávce a čekala na autobus, který mě odveze domů, napadlo mě, jaká je škoda, že jsme my lidé vymysleli autobusy a zavřeli se do měst, místo toho, abychom zůstali zalezlí v lesích a povídali si se stromy. Ty mají totiž fakt hustý smysl pro humor.

Dorka

Úvaha rychtáře

Minul mě patnáctý rok mého putování životem, když jsem vyslovil ono: „Tož, já teda slibuju.“ a tím se dostal do, pro mě, zbrusu nové etapy mého skautského žití. Byly to tenkrát takové divoké časy. Tak například: do kmene mě přijímal Lapka a za deset minut už Rychtářem nebyl. Ale teď už trochu vážněji. Vstoupil jsem do SRKu a začal ochutnávat polévku zvanou roving. A musím říct, že vývar z dobrodružství, objevování, přátelství a mnoha dalších věcí, dochucený Službou je ta nejlepší polévka jakou jsem dosud jedl. Jezdili jsme na řeku Moravu, na RKLM atd., ale ze všeho nejlepší bylo absolvovat tábory skautů a skautek jako rover s programem určeným jenom pro rovery.

A tak mě minul i osmnáctý rok a po několika odjetých jízdách v autoškole nastal ten osudový den. Kmenový sněm s přijímáním nováčků a volbou Šmudlova nástupce, nového Rychtáře SRKu. Dlouho ve mně zůstávala špetka pochybnosti, zda mám, nebo nemám kandidovat, ale čím více se blížila chvíle voleb, tím víc jsem měl ve věci jasno.

A tak jsem se ocitl mezi třemi kandidáty, shodou okolností třemi Želečáky. Volba dopadla, tak jak dopadla a najednou jsem byl zvolen Rychtářem. Od této chvíle uběhlo zhruba tři čtvrtě roku a ze začátku pro mě nebylo úplně jednoduché zvyknout si na novou pozici v kmene, která je hodně odlišná od pozice mladšího rovera, v níž jsem až do té chvíle byl.

Postupem času jsem však byl víc a víc jistější v tom co dělám, a když se ohlédnu zpět, tak vidím, co všechno se mi podařilo uskutečnit - a není toho málo -, ale každý si jistě udělá obrázek sám.

Na druhou stranu, když jsem byl mladším roverem, tak mě docela chyběly kmenové akce, na kterých bychom se v hojném počtu scházeli, a tak mohli společně jíst onen vývar, o kterém jsem již mluvil. To mě v kmeni chybí i teď.

Vedení roverů mě velice baví a co bude dál, to ukáže čas.

Rychtář, Dýšek

Pozvánky na akce

NAŠROT

Chceš být NAŠROT?

Přijed' na další ročník našlapaného roverského tábora, který proběhne od 22. - 28. 8. 2015.

Že je přihlašování dávno uzavřené, a tak nemá smysl sem vkládat tento příspěvek?

Ale kdeže! Všichni kdo jsou přihlášení si jistě rádi tuto událost připomenou.

Pověry

Ať už se pověr držíš jako čert kříže nebo nad nimi jen kroutíš hlavou, jsi zván na tuto akci pro rovery a starší skauty. Máš šanci dozvědět se něco o různých světových kulturách a jejich tradicích, prožít si některé pověry na vlastní kůži a vůbec vypustit páru a nabrat síly.

Akce proběhne 25. - 27. září,

těšíme se,

Temná strana

Skautské jaro 2015

Skautské jaro je velká akce pro veřejnost, o jejíž organizování se nikdo nepere. Letos se však, téměř dobrovolně, její přípravy ujala Temná strana. Nutno říci, že jsme si dali záležet, takže když jsme se po probdělé noci, během níž jsme domalovávali „kulisy“ na stanoviště a dochystávali kostýmy, probudili do pršlavého rána, byli jsme zatraceně zklamaní.

Mohli jsme se jen modlit, že déšť přejde včas, a že někdo přijde. No – Síla zřejmě opravdu bdí nad členy Temné strany a provází je při všech jejich akcích, protože i přes ošklivé počasí nakonec na stanoviště dorazilo téměř devadesát dětí, a akci si přišly natočit dokonce dva televizní štáby. Opilce nám z parku díkybohu vyhnala městská policie, a tak všechna sranda mohla začít.

Skautské jaro proběhlo tentokrát na téma „Jak vycvičit draka“ a děti si ho i přes nepříjemné klima užívaly. Dokonce tak moc, že Kloky s Beruškou stihly zničit kostým, a tak ty dvě, původně představující dvouhlavého draka, musely běžat v civilu.

I přesto, že mělo Skautské jaro pár chybek, ho považuji za poměrně úspěšnou akci, zvláště přihlédneme-li k tomu, že to byla první velká akce, kterou Temná strana pořádala, a navíc bylo tolik věcí proti nám...

Zamyšlení na závěr

Kde jsme to byli...?

Bratři SRKáči a sestry SRKačky věřím, že mě nebudete pranýřovat, když se ještě jednou vrátím ke druhé světové válce a letošnímu sedmdesátému výročí jejího ukončení.

Konkrétně bych se chtěl vrátit k přelomovým květnovým dnům.

Praha, jakožto poslední Evropská metropole v rukou nacistů, se pomalu ale jistě sama osvobodila, s podporou ROA a Rudé armády, která dorazila, nutno přiznat že neuvěřitelným tempem, od Berlína.

To je nám všem vesměs známá historie.

Co je méně známé, jsou stínové operace dalších dnů.

Se sovětskou armádou totiž dorazily také oddíly NKVD (tajné policie), které okamžitě začali se zatýkáním předem vytipovaných osob, především porevolučních ruských imigrantů, tou dobou již občanů ČSR.

Mezi stovkami průměrných obyvatel byli mimo jiné slavní umělci, učitelé, vědci či generálové, jako například Sergej Vojcechovský (v roce 1938 čtvrtý nejvyšše postavený důstojník naší armády).

Jakoby se po nich slehla zem. Nikdo nevyšetřoval jejich zmizení, nikdo se po nich neptal, dokonce dodnes nikdo neoznačil jejich hroby v sovětských koncentračních táborech.

Domů se v šedesátých letech vrátilo jen necelých deset procent z nich.

A tak, v této době kdy si připomínáme konec války, vzpomeňme i na ty, kdo se dožili konce bojů, ale ne konce utrpení.

Ať neupadnou v zapomnění.

Rádio

Na další číslo se můžete těšit první podzimní den.

rovernicek.skautkyjov.cz/

Pokud se chcete podělit o nějaký svůj zážitek,
znalost či

zkušenost, vaše příspěvky uvítám na adrese

rovernicek@skaut.cz